

hvis det nuværende opsving holder, hvis de 40.000 og de ekstra 20.000 aktiveringsjob, der skal skaffes, alle bliver fornuftige og opkvalificerende, og hvis de private arbejdsgivere reelt påtager sig et markant større ansvar, end tilfældet er i dag. Hvis disse forudsætninger holder, ja, så er de foreslåede stramminger inderlig overflødige og bidrager derfor kun til at skabe utryghed hos den enkelte arbejdsløse.

Men hvad nu, hvis forudsætningerne ikke holder? Desværre er der meget, der tyder på, at forudsætningerne ikke holder. Faldet i arbejdsløsheden er stoppet. Flere brancher kommer daglig med pessimistiske prognoser om beskæftigelsesudviklingen, og en økonomisk verdenskrise ulmer. Erfaringerne tyder heller ikke på, at der med et trylleslag kan hives en ordentlig aktiveringsindsats op af hatten, og intet tyder på, at de private arbejdsgivere ad frivillighedens vej vil bidrage til at opfylde regeringens forudsætninger.

SF kan derfor ikke støtte de fremlagte forslag om stramminger, der er indeholdt i de tre lovforslag, men vil selvfølgelig under udvalgsbehandlingen komme med konstruktive ændringsforslag.

Den afskortede dagpengeperiode vil med garanti medføre, at tusinder af arbejdsløse går med angsten for at få deres familieøkonomi ødelagt, og kan medføre, at mange direkte ryger ud af systemet.

Fjernelsen af særreglen for de 50-54-årige vil få samme effekt. De 46-50-årige, der i dag fyres på Grundfos, Dandy, slagterierne og en række kommuner, må nu leve i frygten for at ryge ud af systemet, fordi arbejdsmarkedet diskriminerer de ældre. Det kan betyde store indtægtstab for den enkelte og ikke mindst tabet af retten til efterløn, når de fylder 60 år.

Er det den tak et velfærdssamfund, der ikke har fundet midler til at bekæmpe aldersdiskriminationen på arbejdsmarkedet, vil give folk, som har været på arbejdsmarkedet i måske 30 år? SF mener nej. Vi vil med en række ændringsforslag prøve at forhindre disse urimelige og overflødige forringelser.

At LO's ledelse har accepteret arbejdsgivernes og Venstres krav om hårde nedskæringer, fremstår endnu som en gåde, medmindre da de ønsker at hjælpe Venstre til at få indflydelse på arbejdsmarkedspolitikken. LO har dog som argument for deres ja understreget, at forudsætningen for aftalen er, at arbejdsløsheden fortsat falder, at aktiveringstilbudene reelt bliver op-

kvalificerende, og at arbejdsgiverne reelt påtager sig et større ansvar. Men ingen af disse forudsætninger er indeholdt i regeringens forslag.

Hvor i lovforslagene står det, at ændringer kun gælder, så længe arbejdsløsheden ikke stiger? Hvor er de fornødne penge til at forbedre aktiveringsindsatsens kvalitet gennem øget individuel tilpasning, øget vægt på uddannelse m.v.? Hvor er pengene til arbejdsformidlingen, så systemet reelt kan få et kvalitetsløft i arbejdet, når de samtidig skal påtage sig det stærkt forøgede arbejde med handlingsplanerne og med at udbygge samarbejdet med arbejdsløshedskasserne? Hvor er forslagene, der binder arbejdsgiverne op på deres ansvar og gennem økonomiske incitamenter hjælper dem til denne øgede indsats?

Føler regeringen slet ikke forpligtelse til at indfri LO's forudsætninger for aftalen? Noget kunne direkte tyde på, at Arbejdsministeriet har udarbejdet lovforslagene, inden trepartsaftalen var indgået.

Men trods denne kritiske gennemgang af lovforslagene så er vi i SF indstillet på at bidrage under udvalgsarbejdet og i de forhandlinger, der følger, for at sikre, at de løse løfter om forbedringer, der trods alt ligger i trepartsaftalen, også bliver omsat til realiteter, men det kræver en væsentlig opstramning af lovforslagene, sådan som de er præsenteret.

Men vi går aktivt og konstruktivt ind i arbejdet, selv om vi er kritiske og negative over for de konkrete forringelser, der ligger i lovforslagene.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

En af mine første oplevelser, da jeg kom ind i Folketinget, var arbejdsmarkedskonflikten i foråret, og da blev vi fra SF's og Enhedslistens side tudet ørerne fulde om, at vi skulle udvise respekt for arbejdsmarkedets parter, respekt for den danske model.

Og hvad sker der nu? Vi ser åbenbart en lidt omvendt situation fra SF's og Enhedslistens side, for når parterne faktisk er i stand til at indgå en aftale, så vil SF og Enhedslisten tilsyneladende ikke være med. Er det sådan, at hr. Ole Sohn kunne forklare, hvor sammenhængen er henne? Hvorfor skal vi kun nogle gange følge? Hvorfor er det forkert, at man ikke altid følger?

Og så til den her evig piskens stemningen op og nu vælter jeg ved ikke hvor mange ud over den sociale afgrund: Hvorfor er SF ikke med til